

[Elisabeth Bruun Olesen]

som tilfældet er med båndværkstedet i København.

Dette er i forhold til bekendtgørelsen at betragte som fritidsaktiviteter, som aldrig medfører fradrag i dagpengene, ligegyldigt om aktiviteten finder sted inden eller uden for normal arbejdstid. Det er i denne sammenhæng også muligt at få et vederlag/en diæt, uden at der sker fradrag i arbejdsløshedsunderstøttelsen, idet dette vederlag er karakteriseret ved, at der ikke er sammenhæng mellem beløbet og den tid, beskæftigelsen har taget, hvilket i allerhøjeste grad er tilfældet med det beskedne honorar, man får for en folkeradioudsendelse.

Det er helt absurd og ude af proportioner at sammenligne produktion af folkeradioudsendelser med arbejde i arbejdsløshedslovens forstand. Arbejdet vil aldrig kunne udbydes som egentligt arbejde. Der ville ikke komme flere journaliststillinger til Danmarks Radio, hvis folkeradioen blev nedlagt, eller hvis ikke-professionelle producerede mindre til folkeradioen. Hvis de ikke-professionelle, dvs. lyttere i et lokalområde, ikke producerede udsendelserne, ville de simpelt hen ikke blive produceret, så simpelt er det.

Det er helt grotesk, at arbejdsløse på grund af denne fejlfortolkning skal bøde økonomisk, hvis de ønsker at benytte sig af muligheden for at producere en udsendelse. Det er en klar diskrimination af de arbejdsløse. Det vil betyde, at mange vil frafalde deres ønske om at lave folkeradioudsendelser, hvilket vil forringe folkeradioens gennemslagskraft og hele ideen bag folkeradioen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Bekendtgørelsen om arbejdes og indtægters betydning for arbejdsløshedsdagpengenes størrelse skelner meget skarpt mellem på den ene side fritidsaktiviteter og hobbyaktiviteter, foreningsarbejde, frivilligt og humanitært arbejde, og alle disse aktiviteter medfører ikke fradrag i dagpengene. Det gør på den anden side arbejde, som kan udbydes som egentligt lønarbejde, derimod, men det er en absurditet at sige, at det at arbejde med en folkeradio er egentligt lønarbejde. Selv om lytterne i et lokalt område undlod at producere udsendelserne, ville der ikke blive ansat én eneste ekstra journalist i Danmarks

Radio. Derfor vil jeg spørge ministeren, om hun kan bekræfte, at det handler om en fejlfortolkning fra den enkelte A-kasses side.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det stillede spørgsmål ved jeg har fået stor aktualitet og megen presseomtale i den senere tid. Spørgeren berører noget meget væsentligt, nemlig hovedprincippet i arbejdsløshedsforsikringssystemet, som er, at alt arbejde i en ledighedsperiode skal medføre fradrag i dagpengene, hvad enten arbejdet er lønnet eller ulønnet. Derimod er det sådan, at fritidsaktiviteter ikke bevirker, at der skal ske fradrag.

Arbejdsdirektoratet har bemyndigelse til at fastsætte regler på området. Det er sket ved bekendtgørelse af 1. marts 1982. Formålet med disse regler er at give ledige arbejdsløsheds-kassemedlemmer rimelige og fornuftige udfoldelsesmuligheder, uden at de ledige får økonomisk fordel af ledigheden. Især er det væsentligt at sikre, at ledige ikke udfører opgaver, der ellers ville være blevet udbudt som lønnet arbejde.

Der tales for tiden om mange former for radioprojekter med forskellige opgaver og mål, og det betyder, at arbejdsløsheds-kassen i hvert enkelt tilfælde må foretage en konkret vurdering. I visse tilfælde vil resultatet være, at beskæftigelsen anses for arbejde og dermed skal medføre fradrag i dagpengene, mens andre aktiviteter må anses for fritidsbeskæftigelse.

Jeg har endelig fået oplyst, at arbejdsdirektoratet for tiden behandler den første klagesag af denne art, men jeg kan som minister som bekendt ikke gå ind i vurderingen af verserende enkeltssager.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Der er tale om, at der er et hul i loven, hvis den åbner mulighed for at fortolke som arbejde noget, som ikke kan udbydes som arbejde, fordi man producerer en enkelt udsendelse til en folkeradio, på samme måde som man kunne have skrevet en artikel til en avis om sin situation. Det er jo netop de lokale ikke-professionelles mulighed for at komme til orde og sige noget om deres situation og om, hvilke ønsker de har eksempelvis på arbejdsløshedsområdet eller boligområdet.